

Arrest

nr. 339 005 van 8 januari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2025.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Marokko. U bent een soennitisch moslim van Berber origine. U bent geboren in Al Hoceima, Marokko, waar u heel uw leven heeft gewoond. Uw moeder en vader verblijven momenteel nog in Marokko. U heeft twee broers en twee zussen. Eén van uw zussen bevindt zich in België en één van uw broers is in Spanje.

U bent uit Marokko vertrokken omdat u problemen had met de Marokkaanse overheid. In 2017 nam u deel aan de Riff-betogingen tegen de overheid.

U werd opgepakt en veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar die u effectief uitzat. U stelt dat u gearresteerd werd door militairen en werd mishandeld, gefolterd en verkracht alvorens zij u overdroegen aan de politie.

Na uw vrijlating uit de gevangenis ging u een week later naar de bergen waar u in uw geboortedorp verbleef gedurende ongeveer twee jaar. Daarna keerde u terug naar uw eigen woning. U werkte en begon geld te sparen om Marokko te kunnen verlaten. U trachtte twee keer om via de zee naar Spanje te reizen maar beide pogingen mislukten. Een derde poging lukte wel, uiteindelijk verliet u Marokko op 21 september 2022. U bleef zes maanden in Spanje en reisde via Frankrijk, waar u ongeveer anderhalve maand verbleef, naar België.

Vanuit België, waar u de eerste keer één jaar verbleef, keerde u terug naar Spanje waar u stelt een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. U bleef twee maanden in Spanje en keerde terug naar België.

Tijdens uw verblijf in Spanje zou u enkele keren via een livestream op Facebook kritiek geuit hebben op de Marokkaanse autoriteiten. Uw familie adviseerde u om hiermee te stoppen. Zij hadden namelijk vernomen dat u door de politie gezocht werd in Marokko. In september 2023 zou de politie tweemaal bij uw familie in Marokko zijn langs geweest om naar u te vragen.

Tijdens uw verblijf in België kwam u meerdere keren in aanraking met de politie en het gerecht. Er werden door de politie meerdere administratieve rapporten opgesteld, er werd een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod uitgevaardigd, en u werd in de periode van 2023 tot en met 2025 drie keer veroordeeld door een rechtbank. U werd telkens veroordeeld voor inbreuken op de drugswetgeving. U zat van 10 maart 2023 tot 8 september 2023 in de gevangenis van Gent en van 6 augustus 2024 tot 3 augustus 2025 in de gevangenis van Haren.

Op 3 augustus 2025 werd u overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas met het oog u van het grondgebied te verwijderen. Er werden tevergeefs verschillende pogingen ondernomen om u te verwijderen van het grondgebied. Het is pas toen u op de hoogte werd gebracht van een vijfde poging tot verwijdering dat u een verzoek om internationale bescherming indiende, nl. op 12 november 2025.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: een kopie van het vonnis van uw gevangenisstraf in Marokko.

Na uw persoonlijk onderhoud stuurde u nog per mail volgende documenten door: een foto van uw Marokkaans paspoort, kopieën van documenten uit Spanje, een foto van verschillende personen, en een lijst met namen.

B. Motivering

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen zonder geldig identiteitsbewijs of visum en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Bovendien lijkt ook dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw teruggrijpen of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigt eveneens dat er een versnelde procedure werd toegepast.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorafgaand aan uw persoonlijk onderhoud stelde u last te hebben van psychische problemen (zie administratief dossier - verklaring DVZ; p11, vraag 29).

U stelt dat u veel piekert en lijdt aan slapeloosheid. Ten eerste dient te worden vastgesteld dat u uw psychologische problematiek op geen enkele manier ondersteunt aan de hand van medische documenten of

enig overtuigend begin van bewijs. Verder wijst het CGVS erop dat uit het verloop van het persoonlijk onderhoud niet kon worden opgemaakt dat u het moeilijk had om bepaalde vragen te beantwoorden. U begreep alle vragen en gaf ter zake zonder aarzeling of lange pauzes antwoord. Er bleek tijdens het persoonlijk onderhoud niet dat er op dat moment bijzondere steunmaatregelen aangewezen waren. Het persoonlijk onderhoud vond in normale omstandigheden plaats. U bevestigt eveneens op het einde van het persoonlijk onderhoud dat u de gelegenheid had om al uw problemen te vertellen en dat u de vragen goed begrepen had (CGVS p.17). Bovendien maakte u geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud.

Na analyse van alle elementen in uw dossier en uw verklaringen dient er te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming overeenkomstig art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de gegrondheid van uw verzoek om internationale bescherming in ernstige mate wordt ondermijnd door de vaststelling dat u sinds 2023 in België verblijft en pas op 12 november 2025, zo'n 2 jaar later, een verzoek om internationale bescherming indiende. Dat verzoek diende u ook pas in nadat u werd overgeplaatst naar het Centrum voor Illegalen in Merksplas met het oog op verwijdering van het grondgebied, en dan ook pas nadat er een vijfde poging (!) tot repatriëring werd ingepland. Van iemand die nood heeft aan internationale bescherming kan worden verwacht dat hij/zij dit onmiddellijk te kennen geeft bij aankomst in België. Indien u werkelijk een nood aan bescherming zou hebben, kan aangenomen worden dat u doorheen de jaren uw talrijke contacten met de Belgische autoriteiten zou aangegrepen hebben om deze bescherming kenbaar te maken. Het hoeft dan ook geen betoog dat een dergelijk laattijdig verzoek de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerd vrees in ernstige mate ondermijnd.

U stelt dat u niet wist dat u vanuit de gevangenis een verzoek om internationale bescherming kon indienen (CGVS, p.5), dit raakt kant noch wal. Zo blijkt uit het administratief dossier dat u op 8 juli 2025 in de gevangenis van Oudenaarde op de hoogte werd gebracht van de mogelijkheden om een verzoek om internationale bescherming in te dienen (zie administratief dossier – DID/NOTA; d.d. 08.07.2025). U was dus duidelijk op de hoogte van de mogelijkheden om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dat u dan pas in november 2025, wanneer u op het punt staat om naar Marokko te worden teruggestuurd, een verzoek om internationale bescherming indient, wijst er op dat u dit enkel doet om uw procedure te rekken. Zoals reeds aangegeven hebt u in België verschillende veroordelingen opgelopen, waarbij u telkens recht had op juridische bijstand en u zich al eerder terdege had kunnen informeren over de mogelijkheden hier om internationale bescherming te verzoeken. Het heeft er dan ook alle schijn van dat u een asielverzoek heeft ingediend louter en alleen om aan een repatriëring te ontkomen.

Verder blijkt ook dat u initieel stelt niet in het bezit te zijn van identiteitsdocumenten omdat u er geen heeft (zie administratief dossier – DID/NOTA; d.d. 08.07.2025). Dat u dan tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart dat uw paspoort hier in België bij een vriend is (CGVS, p.15-16) en dat u na het persoonlijk onderhoud nog foto's van uw paspoort - weliswaar geen origineel stuk - overmaakte, toont andermaal aan dat uw intenties niet oprecht zijn.

In dezelfde context moet opgemerkt dat u evenmin tijdens uw verblijf in Spanje er om internationale bescherming hebt verzocht (zie vragenlijst DVZ, Vraag 23). Mocht uw werkelijk uw eigen overheid vrezen, is het niet plausibel dat u aldaar uw vrees al niet kenbaar zou hebben gemaakt.

Tijdens uw verschillende contacten met de politie en autoriteiten in België werd u meermaals de vraag gesteld waarom u naar België bent gekomen. Hoewel u enkele keren verklaarde dat u in Marokko was aangesloten bij de beweging 'Al HIRAK', verklaarde u telkens naar België te zijn gekomen om hier werk te zoeken en/of geld te verdienen, oa. om uw zieke moeder te kunnen ondersteunen. U haalt op geen enkel moment aan dat u naar België kwam om bescherming te zoeken, noch verwijst u naar de problemen die u gekend zou hebben met de Marokkaanse autoriteiten (zie administratief dossier DVZ). Dit ondermijnt verder de oprechtheid van uw voorgehouden vrees ten aanzien van de Marokkaanse autoriteiten.

U stelt thans niet naar Marokko terug te kunnen omdat u vreest te worden gearresteerd. U zou vanuit Spanje verschillende keren kritiek hebben gegeven op de Marokkaanse overheid via een livestream op Facebook (CGVS, p.12-13). U toont op geen enkele manier aan dat u daadwerkelijk via Facebook kritiek hebt geuit op de Marokkaanse autoriteiten en/of dat deze kritiek dusdanige vorm aanneemt dat u omwille daarvan persoonlijk zal worden gevisieerd. U komt niet verder dan het uiten van louter blote beweringen die u op geen enkele manier kan staven, noch aannemelijk maken aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs.

Bovendien, mocht hier ook maar enig geloof aan gehecht worden, dient er te worden vastgesteld dat u onmiddellijk stopte met het uiten van kritiek nadat u door uw familie werd gevraagd om te stoppen. Verder bent u evenmin in staat om te verklaren hoe de Marokkaanse overheid dan zou weten dat u online kritiek heeft geuit (CGVS, p.14). U maakt deze vrees aldus op geen enkele manier aannemelijk.

Dat in september 2023 personen van de overheid naar uw familie in Marokko zouden zijn gegaan om naar u te vragen (CGVS, p.13), zijn opnieuw niet meer dan blote beweringen die u op geen enkele manier weet te staven, noch aannemelijk kan maken aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs.

Verder stelt u in 2017 in Marokko veroordeeld te zijn tot een gevangenisstraf van één jaar die u ook effectief uitzat; dit omwille van uw deelname aan de Riff-protesten. Desalniettemin zou u na uw vrijlating nog tot september 2022 in Marokko verbleven hebben; wat betekent dat u pas 4 jaar later het land heeft verlaten (CGVS, p.16). Dat u na uw vrijlating nog zo lang in Marokko bleef, toont aan dat u geen dringende vrees had ten aanzien van uw eigen autoriteiten. U zou in deze periode evenmin problemen gehad hebben met de Marokkaanse overheid (CGVS, p.14-15). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u na uw vrijlating uit de gevangenis op enige manier persoonlijk geviséerd werd. Deze vaststelling ondermijnt verder uw voorgehouden vrees bij een terugkeer naar Marokko.

Wat betreft de door u neergelegde stukken dient te worden opgemerkt dat deze niet in staat zijn om bovenstaande appreciatie van het CGVS om te buigen. De kopie van uw Marokkaanse paspoort heeft betrekking op uw identiteit en nationaliteit, de documenten uit Spanje hebben betrekking op uw reisweg, doch legt u in dit verband geen enkel origineel stuk neer. De bewijswaarde van kopieën is überhaupt bijzonder beperkt, gelet op het gemakkelijk te manipuleren karakter ervan. Bovendien is het geheel niet duidelijk hoe u ineens aan een kopie van uw paspoort bent gekomen, gelet op het feit dat u eerder verklaarde over geen identiteits- of reisdocumenten te beschikken. Moet hier ook opgemerkt dat u geen kopie van het volledige paspoort neerlegt, enkel van de eerste pagina.

Wat betreft de kopieën van uw veroordeling in Marokko, wijst het CGVS erop dat dit stuk opnieuw enkel een kopie betreft een geen origineel. Hoe dan ook, er wordt niet betwist dat u in 2017 een veroordeling en celstraf hebt opgelopen, doch dit dateert van reeds acht jaar geleden, u zat intussen uw straf uit maar kende nadien geen verdere problemen meer. Er dient hier bijkomend te worden gewezen op het gegeven dat uit de vertaling van de veroordeling blijkt dat u betrokken bent geweest bij: "poging tot opzettelijke brandstichting in een voertuig met inzittenden, plaatsen van barricades op de openbare weg met bedoeling het verkeer te storen en te belemmeren, beledigen en gebruiken van geweld tegen ambtenaren van de openbare dienst met letsel tot gevolg, vernielen en beschadigen van zaken bestemd voor het algemeen belang, demonstreren zonder vergunning op de openbare weg, bezit en gebruik van drugs, bezit van wapens die een bedreiging vormen voor de openbare veiligheid". Uit voorgaande blijkt dat u eerder betrokken was bij baldadigheden dan dat u alleen zou zijn opgepakt en veroordeeld omwille van uw protest of politieke mening. Hoe dan ook, u haalt verder geen problemen aan in de langdurige periode dat u na uw vrijlating nog in Marokko zou verbleven hebben.

Wat betreft de foto, is het niet duidelijk wat u hiermee wilt aantonen. Dit geldt evenzeer voor de screenshots van de lijst met namen die u doorstuurde.

In het licht van al het voorgaande dient het CGVS vast te stellen dat u geen nood aan bescherming heeft. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Volgens het eerste middel schendt de bestreden beslissing "de artikelen 48 t.e.m. 48/5, 51/4 §3, 52 §2, 57/6, 2de lid en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet'), artikel 77 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en

de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”.

Verzoeker onderbouwt zijn algemene theoretische uiteenzetting inzake de geldende principes als volgt:

“Tegenpartij meent dat het absoluut niet geloofwaardig is dat verzoeker niet op de hoogte was dat hij internationale bescherming kon aanvragen en dit pas deed om te vermijden dat hij van het grondgebied zou verwijderd worden.

Hierover dient het volgende gemeld te worden. Verzoeker verhaal is effectief zoals het verlopen is en zoals het aan de interviewers van het CGVS is vertelt. Immers, hij was niet volledig op de hoogte van de mogelijkheid om internationale bescherming aan te vragen in België. Immers, de documenten die hem werden overgemaakt leest bijna niemand en ze zijn in een taal opgesteld die verzoeker niet beheerst of begrijpt. Wanneer het eigenlijke interview voor de asielinstanties verplicht met de bijstand van een tolk moeten gebeuren, in het begrijpelijk dat de inhoud van de documenten die verzoeker kreeg en in een taal zijn opgesteld die hij niet beheerst dat hij dus ook niet kan weten dat hij internationale bescherming kon aanvragen. Het is juist in het gesloten centrum te Merksplas wanneer hij de kans kreeg om met andere vreemdelingen van andere landen zat die vaak asiel aanvragen, dat hij te weten is gekomen dat hij ook in een situatie zit, waarbij hij internationale bescherming kan aanvragen in België. Het is daarom dat hij pas formeel op 12/11/2025 asiel en subsidiaire bescherming heeft aangevraagd gezien hij vreest voor zijn leven of minstens op het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet.

Tegenpartij stelt vervolgens dat het nogal bizar is dat verzoeker bijna 4 jaar in Marokko is gebleven na zijn veroordeling in 2017 voor zijn deelname aan de Riff-betogingen, en pas op 21/09/2022 Marokko weet te verlaten op een boot via zee naar Spanje.

Tegenpartij leid hieruit af dat, na zijn vrijlating tot aan zijn vertrek verzoeker geen last heeft gehad van de Marokkaanse autoriteiten en dat dit gegeven dus zijn geloofwaardigheid voor een gevaar voor leven of een gevaar voor een reëel risico op ernstige schade ondermijnt en dus zijn geloofwaardigheid ondermijnt. Verzoeker wenst te hierop te melden dat de vrijheid van meningsuiting in Marokko nogal zwaar onder druk staat. herhaalt nogmaals haar standpunt zoals gerelateerd voor de asielinstanties.

Verzoeker wenst een niet-limitatieve lijst van rapporten van NGO's en andere instanties waar er ernstige zorgen worden geuit op de schending van de vrijheid van meningsuitingen Marokko. Hieronder vind u een georganiseerde lijst van (internationale) NGO-rapporten en betrouwbare bronnen met links, die specifiek zorgen documenteren over de vrijheid van meningsuiting in Marokko, met name rond het kritisch uiten van meningen over het beleid van de Marokkaanse overheid, repressie van journalisten en activisten, en gerelateerde beperkingen: [opsomming lijst landenrapporten]

Nu blijkt dat verwerende partij op geen enkele wijze een deftig onderzoek heeft gedaan naar de beperkingen van de vrijheid van meningsuiting in Marokko, laat staan dat zij de bewoordingen van verzoeker met de nodige ernst heeft overwogen. Immers, het is de taak van het CGVS om zelf ook na te gaan hoe Marokko met dissidenten afhandelt. Nu zeker blijkt dat verzoeker mee deel heeft genomen aan de Hirak-beweging in Marokko en zelfs een gevangenisstraf heeft uitgezeten van één jaar. Minstens blijkt uit de tenlasteleggingen in het veroordelend vonnis, dat hij heeft deelgenomen aan protesten zonder vergunning en barricades heeft geplaatst.

Het spreekt voor zich dat de Marokkaanse overheid destijds mensen massaal oppakte en opsloot en met extra tenlasteleggingen opzadelde om zo de indruk te wekken dat het allemaal criminelen zijn, terwijl men vreedzaam protesteerde voor basisrechten, als een deftig werkend schoolnetwerk, ziekenhuisnetwerk, werkgelegenheid. En dat er geen achterstelling zou zijn van het Rif-regio in vergelijking met de rest van Marokko.

Tijdens zijn verblijf in de gevangenis in Marokko werd verzoeker mishandeld, verkracht, geslagen.

Bij zijn vrijlating sprak het dan ook voor zich dat hij totaal gebroken was en zich heel stil heeft gehouden om niet opnieuw opgepakt te worden en opgesloten en mishandeld te worden. Verzoeker had enorm veel tijd om terug te helen van hetgeen in de gevangenis overkwam en heeft zo snel hij kon trachten te vluchten uit Marokko. Uiteindelijk is het hem ook gelukt om de zee over te stelen op 21/09/2022 bij zijn derde poging. Verwerende partij staart zich blind bij het gegeven dat verzoeker opgesloten zit in het gesloten centrum te Merksplas en vergeet daarbij haar basistaak om mee de internationale rapporten, en NGO's voor de handelswijze van Marokko tegen dissidenten. Het is dan ook begrijpelijk dat verzoeker zich gedurende de periode dat hij nog in Marokko verbleef na zijn vrijlating uit de gevangenis zich gedeisd hield om uit het zicht van de Marokkaanse autoriteiten te blijven.

Verder stelt verwerende partij dat verzoeker nog een lijst met namen en foto's bijbrengt waarvan het – volgens verwerende partij – niet duidelijk zou zijn wat verzoeker daarmee wil bereiken.

Verzoeker heeft een lijst bijgebracht van namen van een hele reeks personen die tijdens de protesten van de Al Hirak-beweging mee met hem – op politieke redenen – gearresteerd en veroordeeld en opgesloten werden. Ook brengt verzoeker een foto bij waar een hele reeks foto's van mensen mee op staan en hijzelf rechts onderaan in de hoek staat, van mensen die hetzelfde lot als hem hebben gekend zijn de betogingen van de Al Hirak-beweging (stuk 4).

Voorts brengt verzoeker ook een foto bij van mensenrechtenactivisten die staan te betogen voor de vrijlating van de politieke gevangenen van de AL HIRAK-beweging waarbij hijzelf links op de foto staat en ook andere mensen, waaronder de meest bekende onder hen en leider van de AL HIRAKbeweging, zijnde de heer ZEFZAFI Nasser (stuk 5).

Uit de eigen verklaringen van verzoeker ten aanzien van het CGVS blijkt onder andere dat hij vreest voor de fysieke, morele en psychische gezondheid. Verzoeker heeft voldoende geantwoord aan de interviewers over dit onderwerp en zij eveneens vrees dat zij vervolgd vreest te worden door zijn eigen overheid nu hij asiel heeft aangevraagd.

Zo verwijst verzoeker aan niet-limitatieve lijst van NGO's of organisaties waaruit blijkt dat de Marokkaanse autoriteiten activisten, dissidenten of critici blijven monitoren, lastigvallen of surveilleren — ook buiten de landsgrenzen, en dat de Marokkaanse diplomatie en migratiepartnerschappen soms effecten hebben op terugkeerbeleid en diaspora-relaties: [opsomming lijst organisaties en NGO's]

[...]

2.2. Verzoeker heeft dan ook ontegensprekelijk in de mate van het mogelijke bewijsstukken aangebracht om zijn verklaringen in het kader van zijn asielrelaas te ondersteunen. Bijgevolg heeft hij de bewijslast vervuld die op hem rust en getuigt de overweging van tegenpartij dat verzoeker ongeloofwaardig zou zijn bij gebrek aan bewijsstukken van een schending van de motiveringsplicht.

2.3. Tot slot blijkt uit de bestreden beslissing niet waarom verzoeker ook het subsidiaire beschermingsstatuut geweigerd wordt. Tegenpartij beperkt zich tot een conclusie dat verzoeker "niet in aanmerking [komt] voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet", zonder dat zij daar afdoende argumenten voor aandraagt. Tegenpartij wijdt zelfs geen woord aan de motivering van haar weigering verzoeker de subsidiaire bescherming te verlenen.

Het louter verwijzen naar de motivering van de weigering van het vluchtelingenstatuut volstaat daartoe niet. Dezelfde feiten waarover verzoeker verklaringen aflegde tot het bekomen van het vluchtelingenstatuut, dienen immers aan de definitie van de subsidiaire bescherming getoetst worden, die volledig verschillende wettelijke toepassingsvoorwaarden heeft.

Tegenpartij negeert deze 'algemeen bekende feiten' en ondermijnt ten gevolge daarvan ten onrechte verder de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dat zijn vrees om bij een terugkeer naar Marokko vervolging te kunnen ondergaan door de autoriteiten of minstens een reëel risico te lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf, waarvoor de artikelen 48/3 tot en met 48/5 van de Vreemdelingenwet en de Vluchtelingenconventie bepalen dat er bescherming tegen geboden dient te worden.

[...]"

In het tweede middel wordt de schending aangevoerd "van artikel 3 EVRM en van het non-refoulementbeginsel – onzorgvuldige en onvolledige beoordeling van het reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling wegens deelname aan de Al-Hirak-protessen".

Verzoeker stelt dat door hem "bij terugkeer naar Marokko bloot te stellen aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling wegens zijn deelname aan de Al-Hirak-protessen, heeft het CGVS de draagwijdte van artikel 3 EVRM miskend en nagelaten een voldoende individuele en contextuele beoordeling te verrichten".

Verzoeker argumenteert dienaangaande:

"Het CGVS kan niet ernstig betwisten dat de Al-Hirak-beweging, ontstaan in 2016 in de Rif-regio, een vreedzame protestbeweging was die kritiek uitte op het overheidsbeleid, sociale ongelijkheid en marginalisering.

Internationale mensenrechtenorganisaties documenteren systematische repressie tegen deelnemers en sympathisanten van Al-Hirak, waaronder:

- massale arrestaties en vervolgingen;
- zware gevangenisstraffen, ook voor niet-leidende figuren;
- criminalisering van vreedzame meningsuiting;
- mishandeling tijdens arrestatie en verhoren;
- detentie in omstandigheden die als vernederend en onmenselijk worden aangemerkt."

Verzoeker citeert bronnen die bevestigen dat kritiek op de overheid in het kader van Al-Hirak door de Marokkaanse autoriteiten niet wordt getolereerd maar repressief wordt aangepakt.

Verzoeker voert het volgende aan:

"3.4. Individueel risico voor verzoeker:

Verzoeker heeft verklaard deel te hebben genomen aan Al-Hirak-protesten en/of deze publiek te hebben ondersteund. In de Marokkaanse context vormt dit een politiek gevoelig profiel, ongeacht of verzoeker een leidende rol had.

Het CGVS heeft ten onrechte geoordeeld dat verzoeker geen persoonlijk risico loopt omdat hij geen "prominente activist" zou zijn. Dit standpunt is onverenigbaar met de beschikbare landeninformatie, waaruit blijkt dat: w

- ook gewone deelnemers en sympathisanten werden vervolgd;
- politieke activiteiten retrospectief worden beoordeeld;
- terugkeerders worden ondervraagd over eerdere betrokkenheid bij protesten;
- digitale sporen (sociale media, foto's, getuigenissen) volstaan om verdenking te doen ontstaan;

Het EHRM vereist niet dat vervolging zeker is, maar dat het risico reëel en voorzienbaar is.

Door deze elementen niet ernstig te onderzoeken, heeft het CGVS zijn beoordelingsplicht miskend.

De Raad heeft herhaaldelijk geoordeeld dat:

- ook niet-prominente deelnemers aan politieke bewegingen risico kunnen lopen;
- de autoriteiten van het land van herkomst geen onderscheid maken tussen leiders en gewone deelnemers wanneer het gaat om repressie.

De Raad stelde in het verleden dat "het ontbreken van een prominente rol niet volstaat om elk risico op vervolging of onmenselijke behandeling uit te sluiten wanneer sprake is van repressie tegen een gehele beweging".

Bovendien heeft het CGVS nagelaten te onderzoeken:

- hoe de Marokkaanse autoriteiten omgaan met terugkerende Hirak-sympathisanten;
- of verzoeker bij terugkeer kan worden ondervraagd, aangehouden of vervolgd;
- de rol van digitale sporen (sociale media, foto's, getuigenissen).

Dit vormt een schending van de vereiste individuele risicoanalyse onder artikel 3 EVRM

3.5. Risico op detentie en schending van artikel 3 EVRM:

Indien verzoeker bij terugkeer zou worden aangehouden — wat geenszins hypothetisch is — bestaat er een ernstig risico dat hij wordt onderworpen aan detentieomstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 EVRM.

Internationale rapporten documenteren in Marokko:

- mishandeling tijdens politieverhoren;
- druk om bekentenissen af te leggen;
- langdurige voorlopige hechtenis;
- overbevolking, isolatie en gebrek aan medische zorg;

Het EHRM heeft herhaaldelijk geoordeeld dat detentieomstandigheden op zich een schending van artikel 3 EVRM kunnen vormen (M.S.S. t. België en Griekenland). Het CGVS heeft dit risico volledig buiten beschouwing gelaten.

3.6. Onvoldoende motivering en schending van de zorgvuldigheidsplicht:

De bestreden beslissing heeft niet eens op enige manier geuit over de veiligheidssituatie in Marokko en: • gaat niet in op de specifieke repressie tegen Al-Hirak;

- onderzoekt niet de gevolgen van politieke activiteiten bij terugkeer;
- beoordeelt de risico's niet in hun onderlinge samenhang;

Dit vormt een schending van de motiveringsplicht en van de verplichting tot een individuele, grondige en actuele risicoanalyse, zoals vereist onder artikel 3 EVRM.

[...]"

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

"[...]"

4. Foto's van medege-detineerden tijdens de betoging van de AL HIRAK-beweging;

5. Foto van mensenrechtenactivisten die voor de vrijlating van verzoeker kwamen betogen;"

Beoordeling

1.

2.

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Gelet op de onderlinge samenhang worden twee middelen samen behandeld.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

4.1. De bestreden beslissing stelt:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de gegrondheid van uw verzoek om internationale bescherming in ernstige mate wordt ondermijnd door de vaststelling dat u sinds 2023 in België verblijft en pas op 12 november 2025, zo'n 2 jaar later, een verzoek om internationale bescherming indiende. Dat verzoek diende u ook pas in nadat u werd overgeplaatst naar het Centrum voor Illegalen in Merksplas met het oog op verwijdering van het grondgebied, en dan ook pas nadat er een vijfde poging (!) tot repatriëring werd ingepland. Van iemand die nood heeft aan internationale bescherming kan worden verwacht dat hij/zij dit onmiddellijk te kennen geeft bij aankomst in België.

Indien u werkelijk een nood aan bescherming zou hebben, kan aangenomen worden dat u doorheen de jaren uw talrijke contacten met de Belgische autoriteiten zou aangegrepen hebben om deze bescherming kenbaar te maken. Het hoeft dan ook geen betoog dat een dergelijk laattijdig verzoek de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerde vrees in ernstige mate ondermijnd.

U stelt dat u niet wist dat u vanuit de gevangenis een verzoek om internationale bescherming kon indienen (CGVS, p.5), dit raakt kant noch wal. Zo blijkt uit het administratief dossier dat u op 8 juli 2025 in de gevangenis van Oudenaarde op de hoogte werd gebracht van de mogelijkheden om een verzoek om internationale bescherming in te dienen (zie administratief dossier – DID/NOTA; d.d. 08.07.2025). U was dus duidelijk op de hoogte van de mogelijkheden om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dat u dan pas in november 2025, wanneer u op het punt staat om naar Marokko te worden teruggestuurd, een verzoek om internationale bescherming indient, wijst er op dat u dit enkel doet om uw procedure te rekken. Zoals reeds aangegeven hebt u in België verschillende veroordelingen opgelopen, waarbij u telkens recht had op juridische bijstand en u zich al eerder terdege had kunnen informeren over de mogelijkheden hier om internationale bescherming te verzoeken. Het heeft er dan ook alle schijn van dat u een asiilverzoek heeft ingediend louter en alleen om aan een repatriëring te ontkomen.

[...]

In dezelfde context moet opgemerkt dat u evenmin tijdens uw verblijf in Spanje er om internationale bescherming hebt verzocht (zie vragenlijst DVZ, Vraag 23). Mocht uw werkelijk uw eigen overheid vrezen, is het niet plausibel dat u aldaar uw vrees al niet kenbaar zou hebben gemaakt."

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Dat verzoeker naliet dit te doen en gedurende twee jaar talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde. Dit vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Dit geldt in hoofde van verzoeker des te meer omdat verzoeker (i) voorliggend verzoek slechts indiende na een vijfde (!) poging tot repatriëring vanuit een gesloten centrum, (ii) reeds twee lange periodes in de gevangenis heeft doorgebracht in België waarbij hij zich kon beroepen op juridische bijstand en informatie, (iii) evenmin in Spanje een verzoek om internationale bescherming indiende.

Verzoekers verweer dat hij *“niet volledig op de hoogte [was] van de mogelijkheid om internationale bescherming aan te vragen in België”* is gelet op de omstandigheden van verzoekers verblijf in België en Spanje volstrekt ongeloofwaardig.

4.2. De bestreden beslissing stelt:

“Verder blijkt ook dat u initieel stelt niet in het bezit te zijn van identiteitsdocumenten omdat u er geen heeft (zie administratief dossier – DID/NOTA; d.d. 08.07.2025). Dat u dan tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart dat uw paspoort hier in België bij een vriend is (CGVS, p.15-16) en dat u na het persoonlijk onderhoud nog foto's van uw paspoort - weliswaar geen origineel stuk - overmaakte, toont andermaal aan dat uw intenties niet oprecht zijn.

[...]

De kopie van uw Marokkaanse paspoort heeft betrekking op uw identiteit en nationaliteit, de documenten uit Spanje hebben betrekking op uw reisweg, doch legt u in dit verband geen enkel origineel stuk neer. De bewijswaarde van kopieën is überhaupt bijzonder beperkt, gelet op het gemakkelijk te manipuleren karakter ervan. Bovendien is het geheel niet duidelijk hoe u ineens aan een kopie van uw paspoort bent gekomen, gelet op het feit dat u eerder verklaarde over geen identiteits- of reisdocumenten te beschikken. Moet hier ook opgemerkt dat u geen kopie van het volledige paspoort neerlegt, enkel van de eerste pagina.”

De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Verzoeker voert geen dienstig of concreet verweer ten aanzien van de voorstaande motivering inzake de kopie van een pagina van zijn paspoort. Deze motivering is terecht, pertinent en wordt door de Raad bijgetreden.

5. Verzoeker verwijst middels een grote hoeveelheid aan landenrapporten naar de mensenrechtenschendingen in zijn land van herkomst. Hij voert aan dat hij in 2017 reeds een jaar in de gevangenis zat wegens protesten en vreest dat hij bij terugkeer ingevolge zijn meningsuiting opnieuw zal worden vervolgd.

Inzake voorstaande elementen motiveert de bestreden beslissing als volgt:

“Tijdens uw verschillende contacten met de politie en autoriteiten in België werd u meermaals de vraag gesteld waarom u naar België bent gekomen. Hoewel u enkele keren verklaarde dat u in Marokko was aangesloten bij de beweging ‘Al Hirak’, verklaarde u telkens naar België te zijn gekomen om hier werk te zoeken en/of geld te verdienen, oa. om uw zieke moeder te kunnen ondersteunen. U haalt op geen enkel moment aan dat u naar België kwam om bescherming te zoeken, noch verwijst u naar de problemen die u gekend zou hebben met de Marokkaanse autoriteiten (zie administratief dossier DVZ). Dit ondermijnt verder de oprechtheid van uw voorgehouden vrees ten aanzien van de Marokkaanse autoriteiten.

U stelt thans niet naar Marokko terug te kunnen omdat u vreest te worden gearresteerd. U zou vanuit Spanje verschillende keren kritiek hebben gegeven op de Marokkaanse overheid via een livestream op Facebook (CGVS, p.12-13). U toont op geen enkele manier aan dat u daadwerkelijk via Facebook kritiek hebt geuit op de Marokkaanse autoriteiten en/of dat deze kritiek dusdanige vorm aanneemt dat u omwille daarvan persoonlijk zal worden geïdencificeerd. U komt niet verder dan het uiten van louter blote beweringen die u op geen enkele manier kan staven, noch aannemelijk maken aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs.

Bovendien, mocht hier ook maar enig geloof aan gehecht worden, dient er te worden vastgesteld dat u onmiddellijk stopte met het uiten van kritiek nadat u door uw familie werd gevraagd om te stoppen. Verder bent u evenmin in staat om te verklaren hoe de Marokkaanse overheid dan zou weten dat u online kritiek heeft geuit (CGVS, p.14). U maakt deze vrees aldus op geen enkele manier aannemelijk.

Dat in september 2023 personen van de overheid naar uw familie in Marokko zouden zijn gegaan om naar u te vragen (CGVS, p.13), zijn opnieuw niet meer dan blote beweringen die u op geen enkele manier weet te staven, noch aannemelijk kan maken aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs.

Verder stelt u in 2017 in Marokko veroordeeld te zijn tot een gevangenisstraf van één jaar die u ook effectief uitzat; dit omwille van uw deelname aan de Riff-protesten. Desalniettemin zou u na uw vrijlating nog tot september 2022 in Marokko verbleven hebben; wat betekent dat u pas 4 jaar later het land heeft verlaten (CGVS, p.16). Dat u na uw vrijlating nog zo lang in Marokko bleef, toont aan dat u geen dringende vrees had ten aanzien van uw eigen autoriteiten. U zou in deze periode evenmin problemen gehad hebben met de Marokkaanse overheid (CGVS, p.14-15). Uit uw verklaringen blijkt niet dat u na uw vrijlating uit de gevangenis op enige manier persoonlijk geïdencificeerd werd. Deze vaststelling ondermijnt verder uw voorgedragen vrees bij een terugkeer naar Marokko.

[...]

Wat betreft de kopieën van uw veroordeling in Marokko, wijst het CGVS erop dat dit stuk opnieuw enkel een kopie betreft een geen origineel. Hoe dan ook, er wordt niet betwist dat u in 2017 een veroordeling en celstraf hebt opgelopen, doch dit dateert van reeds acht jaar geleden, u zat intussen uw straf uit maar kende nadien geen verdere problemen meer. Er dient hier bijkomend te worden gewezen op het gegeven dat uit de vertaling van de veroordeling blijkt dat u betrokken bent geweest bij: "poging tot opzettelijke brandstichting in een voertuig met inzittenden, plaatsen van barricades op de openbare weg met bedoeling het verkeer te storen en te belemmeren, beledigen en gebruiken van geweld tegen ambtenaren van de openbare dienst met letsel tot gevolg, vernielen en beschadigen van zaken bestemd voor het algemeen belang, demonstreren zonder vergunning op de openbare weg, bezit en gebruik van drugs, bezit van wapens die een bedreiging vormen voor de openbare veiligheid".

Uit voorgaande blijkt dat u eerder betrokken was bij baldadigheden dan dat u alleen zou zijn opgepakt en veroordeeld omwille van uw protest of politieke mening. Hoe dan ook, u haalt verder geen problemen aan in de langdurige periode dat u na uw vrijlating nog in Marokko zou verbleven hebben.

Wat betreft de foto, is het niet duidelijk wat u hiermee wilt aantonen. Dit geldt evenzeer voor de screenshots van de lijst met namen die u doorstuurde."

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid, minstens ongegrondheid, van het door hem uiteengezette vluchtrelaas.

Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen inzake zijn gevangenschap in Marokko in 2017, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen omtrent het ontbreken van enig element dat erop wijst dat hij

ingevolge zijn ongestoord verblijf in Marokko gedurende vier jaar na zijn vrijlating uit gevangenschap nog in de negatieve belangstelling stond van de autoriteiten, het poneren van een vrees voor vervolging op basis van een grote hoeveelheid landenrapporten met algemene informatie die op hem geen betrekking hebben en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door verweerder.

Voor zover de gevangenschap in 2017 zou kunnen aangenomen worden als vervolging, dient te worden vastgesteld dat er *in casu* zeer goede redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen aangezien verzoeker na zijn vrijlating vier jaar ongestoord in Marokko verbleef. De foto's bij het verzoekschrift (stukken 3-4) tonen verschillende personen maar hieruit kan geen enkele link met een actuele vrees voor vervolging worden afgeleid. Dit alles geldt des te meer ingevolge de hogere vaststellingen inzake de manifeste laattijdigheid van het voorliggend verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

6. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

7. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoeker geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus.

De bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend zesentwintig door:

W. MULS,

A.-M. DE WEERDT,

De griffier,

A.-M. DE WEERDT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

W. MULS